

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Jana Čížka, ve věci

žalobce: **S. p. o. k.**
sídlem X
zastoupeného advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Městský úřad Dolní Bousov**
sídlem náměstí T. G. Masaryka 1, 294 04 Dolní Bousov

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícím ve společném územním souhlasu a souhlasu s provedením stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X v katastrálním území P., obec P.,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající ve společném územním souhlasu a souhlasu s provedením stavby ze dne 23. 5. 2017, č. j. MUDB/1382/17/brz, a to rodinného domu na pozemku parc. č. X v katastrálním území P., obec P., byl nezákonný.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 14 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou zdejšímu soudu dne 25. 9. 2017 se žalobce domáhal deklarace nezákonnosti zásahu žalovaného spočívajícího ve společném územním souhlasu a souhlasu podle § 96a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ze dne 23. 5. 2017, č. j. MUDB/1382/17/brz, s provedením stavby rodinného domu P., Č. na pozemku parc. č. X v katastrálním území P. (dále jen „stavba“). Dále se domáhal zrušení nezákonnosti vyjádření Magistrátu města M. B. ze dne 30. 3. 2016, č. j. ZP-3362-147362016.

2. Žalobce uvedl, že přírodní park Č. představuje poslední zbytek původní krajiny dříve typické pro danou oblast, a je tedy dán zvláštní zájem na jeho zachování. S ohledem na malou rozlohu se navíc jedná o velmi zranitelné území citlivé na jakýkoli rušivý zásah, který může vést ke konečnému zániku této chráněné oblasti. Pro přírodní park je charakteristická jemně tvarovaná krajina s mozaikou luk, polí, křovin, lesů, vodních ploch a mokřadů, která byla doposud málo ovlivněna stavební činností a je tak pro ni typické roztroušené osídlení s minimální poválečnou výstavbou. V minulosti byla předmětná oblast řídce osázena drobnými zemědělskými usedlostmi obvykle ve tvaru U otevřeném k silnici, původně zcela bez plotů. Nyní se v přírodním parku Č. v zásadě nenachází budovy mladší než předválečné, natož jakékoliv moderní budovy, které by nutně narušily jednotný ráz oblasti. Jakákoliv moderní stavba nerespektující jedinečnost tohoto bohužel již velmi malého území by proto znamenala nenávratné poškození daného prostředí a naprostou ztrátu výše uvedené jedinečné charakteristiky. Zranitelnost chráněného území přírodního parku Č. a potřeba jeho ochrany formou regulace výstavby byla ostatně důvodem vyhlášení předmětného přírodního parku, jak plyne z nařízení Okresního úřadu v M. B. č. j. 1/98 (dále jen „Nařízení“): *„[p]ři výstavbě (včetně rekonstrukcí a přístaveb) je nutno respektovat kulturní dědictví kraje, proto je nutno dodržovat venkovský ráz sídel a užívat takové stavební materiály a architektonické prvky, které jsou blízké historické zástavbě“*. Zájem na ochraně jedinečného rázu přírodního parku byl zanesen i do aktuálně platného územního plánu P., který přírodní park Č. řadí mezi přírodní hodnoty řešeného území a popisuje je jako *„výsek typické české krajiny v mělkém údolí K. potoka s rybníční soustavou a osadou Č. a mírné návrší lemující toto údolí. Potok a rybníky jsou doprovázeny přirozenými lučními porosty, lučními a rákosinovými mokřady, nelesní zelení a zbytky starých ovocných sadů. Vyskytuje se zde řada méně běžných, vzácných nebo ohrožených druhů rostlin a živočichů“*. Územní plán P. chápe přírodní park jako místo, jemuž má být při plánování v území věnována mimořádná péče, jak je patrné mimo jiné například ze strany 37 územního plánu, kde se uvádí: *„[v]šecká stavební činnost musí respektovat zásady udržitelného rozvoje a zachování přírodních hodnot v okolí P.. Zejména se jedná o přírodní park Č.“*. Na celém území přírodního parku není povolena výstavba, krom rozvojového území Z5, kde má být stavba realizována. Územní plán ovšem i pro tuto oblast stanovuje přísnou regulaci ohledně možné výstavby, kterou omezuje pouze na stavení obdobná těm již existujícím, konkrétně stanovuje: *„[t]ato lokalita je ve výjimečné osadě sestávající z historických venkovských stavení, proto i rozvojová plocha bude mít specifické požadavky na regulativy zastavění. Umístěny budou maximálně dvě usedlosti ve formě klasických statků. V této lokalitě nebudou povoleny moderní stavby. Naopak bude muset být dodržena klasická forma původních venkovských velkých stavení. Rytmus odstupu jednotlivých nových stavení musí kopírovat rozestupy stávajících objektů v Č. Lokalita Č. pouze doplní zástavbu podél silnice z B. do D. Ochranné pásmo komunikace je zde 15m. Tektonika staveb bude odpovídat výrazu okolních stávajících objektů včetně použitých materiálů“*. Tyto požadavky pak územní plán dále ještě doplňuje: *„[v] místní části Č. se doporučují domy klasických typů jednoduché podlouhlé hmoty přízemní i patrové a to pouze s šikmými střechami typu A či střechami valbovými či polo valbovými. Použité materiály pouze klasické, přírodní“*.

3. Žalobce k tomu namítl, že stavba dle jeho názoru naprosto nerespektuje charakteristický krajinný ráz přírodního parku Č. a její realizací by došlo k nevratnému zásahu a ztrátám na hodnotách, za účelem jejichž ochrany byl přírodní park Č. vyhlášen. Podle žalobce přitom z platného územního plánu je jasně patrné, že za účelem zachování jedinečného krajinného rázu přírodního parku je nutné vyvarovat se jakékoliv moderní stavební činnosti, která by nerespektovala stávající charakter zástavby, neboť vyjma rozvojového území Z5, kde je výstavba značně omezená přesně definovanými podmínkami, není výstavba v přírodním parku povolena. Stavba je typizovaný montovaný rodinný dům typu LARGO 85, který se svou formou, velikostí ani umístěním na pozemku ani v nejmenším neblíží klasickému statku, natož aby reflektoval místní charakteristiky statků nacházejících se v přírodním parku. Podle žalobce je pro budovy nacházející se v přírodním parku typické, že se jedná o dvě rovnoběžná přízemní stavení s poměrem průčelí k délce domu 1:3 až 1:4. V přední části první z budovy bývá situována obytná světnice. V druhém stavení se obvykle nacházel výměnek. Oba domy bez přerušení nebo změny tvaru pokračují hospodářskými místnostmi a pro oba je typický velký objem. Do veřejného prostoru jsou ovšem situovány drobným průčelím o šířce 4 – 6 m. Sestavě budov statku dominuje stodola nebo kůlna pomyslně spojující domy v zadní části v kolmém směru, čímž je dotvářen již zmiňovaný půdorys ve tvaru U. Tato zadní budova bývá nejvyšším stavením sestavy. Naopak dům typu LARGO 85 má půdorys prostého obdélníku a s klasickým statkem na první pohled nemá nic společného. Nadto při přípravě návrhu typizovaného domu LARGO 85 nemohly být zohledněny charakteristiky výstavby v daném území, neboť tento typ domu nebyl projektován pro tuto oblast, ale k obecnému užití kdekoliv to bude možné.
4. K tomu žalobce dále namítl, že povolení umístění typizovaného domu mimo to zcela ignoruje požadavek územního plánu P., aby architektonickou část projektové dokumentace zpracovával autorizovaný architekt, čímž mělo být mimo jiné zajištěno právě to, aby v důsledku nové výstavby nebylo škodlivě zasaženo do jedinečného a citlivého charakteru oblasti a krajinného rázu. Ani tento požadavek ovšem nebyl dodržen, neboť projekt vypracoval Ing. B. (razítko a podpis nečitelné), evidovaný u České komory inženýrů a techniků, tedy nikoliv autorizovaný člen České komory architektů.
5. Žalobce také namítl, že typizovaný dům LARGO 85 nebyl navrhován ani způsobem, aby splňoval požadavek územního plánu na užití pro oblast typických stavebních materiálů a tektoniky staveb. V přírodním parku se nacházejí z převážné části stavení roubená, ze kterých byla některá v pozdější době opatřena omítkou. Okna stavení jsou dřevěná, dělená a menších rozměrů. Sedlové střechy jsou přetaženy před štíty a před dlouhou boční fasádu zápraží. Střechy usedlostí, jež tvoří společně kompozici velkých ploch, jsou kryty taškami obvykle červené barvy. Dále se v oblasti nachází stavby zděné, ve většině případů se ovšem jedná o stavení s neomítanou cihelnou fasádou, což je dalším charakteristickým rysem dané oblasti. Žádná z výše uvedených charakteristik není u domu LARGO 85 splněna.
6. Žalobce dále doplnil, že užití nevhodných materiálů platí také pro navržený plot, který by měl být neprůhledný, zhotovený z prefabrikovaných betonových dílců. Pro danou oblast však bylo po dlouhou dobu typické, že oplocení vůbec neměla, což zůstává nadále zachováno u čtyř stavení. U zbylých jsou průhledné ploty, případně doplněné zelení. Je pravdou, že u několika málo domů v posledních letech vznikla silnější oplocení, jedná se ovšem o černé stavby, které budou ještě řešeny.

7. Zastavění dané oblasti je dle žalobce navíc i v přímém rozporu s čl. 3 písm. b) Nařízení, který zakazuje bez souhlasu orgánu ochrany přírody „*měnit současnou skladbu a rozsah druhů pozemků ve smyslu zákona č. 644/92 Sb. o katastru nemovitostí ČR, tj. orné půdy, luk, pastvin, lesních pozemků, ovocných sadů, vinic, ostatních a vodních ploch*“, přičemž zastavění části přírodního parku stavbou bezpochyby povede ke změně skladby a rozsahu druhu pozemků, když stávající podmáčená louka má být přeměněna ve stavební pozemek. Předmětný zásah je navíc o to citelnější, že se jedná o velmi malý přírodní park a předmětný pozemek tudíž představuje poměrně velký podíl na jeho celkové rozloze. Přitom důvod k takové výstavbě není, neboť obec P. má přebytek stavebních rezerv. Osada Č. je v zásadě pouze pásem mezi silnicí a K. potokem, na kterém je umístěno pět usedlostí (s velkými rozestupy a průhledem až k horizontu) a parcela, na které by měla být stavba realizována, je umístěna v porovnání s ostatní zástavbou v relativně malém odstupu od nejbližší usedlosti směrem na západ. Zastavením této parcely by tak namísto rozmělněné zástavby vznikla zástavba mnohem více zahuštěná, téměř jednolitá, což je v přímém rozporu s jednou z hlavních charakteristik dané oblasti, jakož i požadavkem územního plánu, podle kterého „*rytmus odstupu jednotlivých nových stavení musí kopírovat rozestupy stávajících objektů v Č.*“. Stávající budovy v oblasti jsou navíc do značné míry skryty v zeleni, což pro plánovanou stavbu rovněž neplatí.
8. Žalobce uzavřel, že stavební úřad udělením souhlasu ignoroval platné regulativy a do zvláště chráněného území s jedinečným krajinným rázem a přísnou regulací ohledně zástavby umístil prefabrikát typický pro tzv. „satelitní městečka“. Podnět k přezkumu souhlasu podaný žalobcem však dle jeho tvrzení doposud nebyl vyřízen.
9. Žalobce dále namítl, že bylo zasaženo do jeho práva na příznivé životní prostředí, neboť v daném případě nebylo na místě postupovat podle § 12 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“). V tomto ohledu žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2008, č. j. 7 Ca 219/2007-58, podle kterého „*při posuzování snížení či změny krajinného rázu (§ 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny) je nutné vedle sebe hodnotit stav, pro nějž se určitá krajina či její část stala jedinečnou (ať z hlediska přírodního, historického, architektonického či jiného), a stav, jak bude vypadat po umístění stavby*“. Jedinečnost krajiny, pro kterou došlo k vyhlášení přírodního parku Č., spočívá právě v jedinečném souboru polí, luk, mokřadů a dalších nezastavěných ploch, které jsou způsobem charakteristickým pro danou oblast doplněny roztroušenou zástavbou venkovských usedlostí s typickými architektonickými prvky. Umístění stavby by tyto hodnoty přímo narušilo, protože pro krajinu je typická proluka mezi jednotlivými usedlostmi, zvláště pokud by byla vyplněna moderním typizovaným rodinným domem, který by v architektonicky jednotné zástavbě působil naprosto rušivým dojmem. Realizace stavby proto představuje nepřípustný zásah do krajinného rázu předmětné zvláště chráněné oblasti.
10. Žalobce k tomu doplnil, že na této skutečnosti nic nemění ani to, že odbor životního prostředí Magistrátu města M. B. neměl k návrhu stavby z hlediska zákona o ochraně přírody žádné připomínky, neboť žalobce považuje jeho vyjádření ze dne 30. 3. 2016 za zcela vadné a nezákonné. Žalobce se domnívá, že vyjádření Magistrátu města M. B., odbor životního prostředí představuje naprosté selhání tohoto orgánu s ohledem na jeho roli ve věci ochrany přírody a krajiny, ačkoliv je dle názoru žalobce v daném případě zásah do krajinného rázu zřejmý. Žalobce proto požádal soud, aby přezkoumal vyjádření Magistrátu

města M. B. ve smyslu názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 15. 7. 2004, č. j. 5 A 125/2001-44, že „[j]estliže udržovací práce byly prováděny toliko na základě ohlášení stavebnímu úřadu, a nebylo tedy vydáváno stavební povolení [§ 57 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], nemohlo mít rozhodnutí o závazném stanovisku podle § 4 odst. 2 zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, charakter podkladového rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Rozhodnutí o závazném stanovisku není v takovém případě vyloučeno ze soudního přezkumu ve správním soudnictví“, neboť má za to, vyjádření Magistrátu města M. B. představuje i zásah do práv žalobce a jeho oprávněných zájmů, resp. zájmů, k jejichž ochraně směřuje jeho hlavní činnost vymezená v jeho stanovách.

11. Žalobce dodal, že je od roku 1994 zapsaným spolkem, jehož hlavní činností je ochrana přírody a krajiny včetně kulturních a historických hodnot v oblasti obcí D., Č. a P., a proto splňuje všechny požadavky aktivní legitimace vymezené především v nálezů Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, přičemž aplikovatelnost závěrů Ústavního soudu v případě zásahové žaloby potvrdil Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 46 A 36/2016-121, kde soud uvedl: „byť se tyto předmětné nálezy vztahovaly k otázce aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s., je zjevné, že ustanovení § 101a s. ř. s. je třeba vykládat v principu shodně jako § 65 odst. 1 s. ř. s., na což poukázal i rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 4 As 217/2015-182, v odst. 70, kde mimo jiné též konstatoval, že je nutno považovat za překonaný i dřívější závěr, že ekologickým spolkům přísluší tvrdit pouze krácení na procesních právech. Stejně tedy jako pro přiznání aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. nemůže být určující povaha subjektu (forma), nemůže být jeho právní forma rozhodná ani pro přiznání aktivní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s. nebo podle § 82 s. ř. s. Podle zdejšího soudu je tedy třeba tyto principy vyvěrající z judikatury ÚS aplikovat v souladu se zásadou jednoty právního řádu i při posuzování legitimace k podání žaloby proti správnímu rozhodnutí nebo právě žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu“.
12. Mimo výše uvedeného žalobce namítl, že bylo zasaženo do jeho procesních práv tím, že na místo vedení klasického územního řízení žalovaný ve věci vydal územní souhlas, neboť tím byla žalobci upřena možnost se rozhodování účastnit a hájit v něm svá práva a oprávněné zájmy, především právo na ochranu životního prostředí a krajinného rázu. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona je možné vydat územní souhlas pouze, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, přičemž Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38, uvedl, že „územní souhlas je zjednodušený proces umístění záměru do území, který je primárně určen pro záměry nekonfliktní, u nichž se nepředpokládá ani střet s veřejnými zájmy, ani zásah do práv vlastníků okolních nemovitostí. Stavební zákon to vyjadřuje slovy „poměry v území se podstatně nemění“. Jestliže je z podkladů zřejmé, že záměr ovlivní své okolí zvýšením hladiny hluku a toto zvýšení není jen marginální, pak lze těžko dospět k závěru, že se poměry v území podstatně nemění. Takový záměr proto není možné umístit pomocí zjednodušeného procesu (územního souhlasu), ale je nutné ohledně něj vést řádné územní řízení“. V předmětné věci však má být umístěna stavba v přírodním parku vyhlášeném za účelem ochrany místního mimořádného krajinného rázu, který je z velké části dán právě jedinečností místní zástavby. Již ze samotné této skutečnosti lze proto dovodit, že jakákoliv výstavba v tomto přírodním parku může potenciálně vést ke střetu s veřejným zájmem, a neměla by proto být posuzována v rámci zjednodušeného řízení, které nepočítá se zapojením dalších subjektů,

kteřé by mohly být záměrem dotčeny. Pro vydání souhlasu tedy dle žalobce zjevně nebyly splněny podmínky, protože realizací stavby by došlo k podstatnému a nevratnému zásahu do krajinného rázu přírodního parku, k zániku stávajících charakteristických rozestupů mezi jednotlivými budovami a narušení jednotné zástavby venkovských staveb moderním typizovaným domem. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, ve kterém soud mimo jiné uvedl, že „[p]ochybení stavebního úřadu v použití zjednodušeného druhého postupu pro záměry, které by dle zákona vyžadovaly vydání rozhodnutí cestou správního řízení, by mohlo umožnit obcházení či dokonce porušování zákona. Vzhledem k postupu mimo správní řízení by dotčené osoby nebyly v postavení účastníků řízení a neměly by k ochraně svých práv k dispozici procesní nástroje (námitky či řádné opravné prostředky). (...) Rozšířený senát se přiklonil k závěru, že se v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného tak i provedeného mlčky) může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Z těchto důvodů je tak možné napadat souhlas vydaný dle stavebního zákona prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem (82 s. ř. s.).“.

13. Krom výše uvedeného byla podle mínění žalobce jeho práva dotčena tím, že nebyl o žádosti o vydání souhlasu informován, ačkoliv jako spolek hájící zájmy ochrany přírody a krajiny v dané oblasti podal ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody žádost, aby byl informován o všech jednáních týkajících se zásahů do přírodních, krajinných či historických hodnot v katastrálním území P., D. a R., zvláště těch, které šířeji souvisí s přírodním parkem Č. a areálem D. zámku. K problematice informační povinnosti úřadu podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 46 A 36/2016-121, uvedl: „z dikce § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny hovořící nejen o zahajovaných správních řízeních, ale i o „zásazích“ je patrné, že informační povinnost žalovaného dopadá i na případy žádosti o vydání různých souhlasů podle stavebního zákona, které samy o sobě nejsou správním rozhodnutím vydaným ve správním řízení, ale úkony podle části čtvrté správního řádu (...). Z ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny umožňujícího se na základě oznámení učiněného ve lhůtě 8 dnů účastnit správního řízení pak je v návaznosti na § 70 odst. 2 téhož zákona podle soudu nutné dovodit, že toto opatření zahrnuje i možnost v takové lhůtě uplatnit argumenty na podporu ochrany přírody a krajiny nebo možnost učinit úkon, jehož důsledkem je, že zjednodušující postup směřující k vydání souhlasu bude „překlopen“ do plnohodnotného správního řízení, v němž bude moci žalobce vystupovat jako účastník řízení. V opačném případě by totiž informační povinnost o zamýšlených zásazích (vedle informování o zahájených řízeních) neměla pro environmentální spolky žádný význam, protože by nebylo garantováno právo spolku přímo se účastnit takového postupu, v němž může být ochrana přírody či krajiny dotčena. Pokud by přitom žalobce uplatnil argumenty odpovídající aktuálním žalobním bodům ve vztahu k žádosti osoby zúčastněné na řízení, bylo by patrné, že záměrem by mohla být dotčena práva obyvatel na obce sdružených v žalobci na ochranu příznivého životního prostředí, což by mělo žalovaného vést (...) k vydání usnesení podle § 96 odst. 5 věty první stavebního zákona o tom, že žádost bude projednána v územním řízení“. Nevyrozumění žalobce o posuzovaném zásahu proto dle jeho názoru představuje další zásah do jeho práv.
14. Žalobce na závěr shrnul, že ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, se žalovaný vydáním souhlasu dopustil nezákonného zásahu do jeho práv, neboť byl souhlas vydán v rozporu se zájmem na ochranu krajinného rázu přírodního parku a v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací a nařízením, kterým byl přírodní park vyhlášen, a nebyly splněny podmínky vydání souhlasu dle § 96 odst. 1 stavebního zákona, neboť se zjevně nejednalo o nekonfliktní záměr, u něhož by

nebylo možno předpokládat střet s veřejnými zájmy, přičemž nezákonnost zásahu vede k přímému zkrácení práva žalobce na příznivé životní prostředí, jakož i ke zkrácení jeho práva účastnit se rozhodování, které by mohlo k takovému zásahu vést.

15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že společným souhlasem ze dne 23. 5. 2017 byla povolena stavba rodinného domu na pozemku parc. č. X v k. ú. P., který se nachází v ploše BV - bydlení v rodinných domech - venkovské, rozvojová plocha Z5 Lokalita Č. Podle žalovaného je stavba v souladu s územním plánem a architektonické řešení stavby rodinného domu splňuje podmínky prostorového uspořádání, neboť půdorys stavby je požadovaného obdélníkové tvaru, stavba je řešena jako přízemní objekt se šikmou sedlovou střechou s orientací hřebene střechy kolmo k přilehlé komunikaci, z přírodních a tradičních materiálů. Z tohoto důvodu žalovaný nepovažuje povolený rodinný dům za moderní stavbu, kterou územní plán v této lokalitě zakazuje. K tomu žalovaný dodal, že v obci Č. byly stávající objekty různě přestavovány a dostavovány, a tudíž se od sebe výrazně liší jak po stránce urbanistické tak i architektonické.
16. Žalovaný dále dodal, že v územním plánu obce P. je uvedeno, že pro všechny stavby obytné a pro stavby občanského vybavení musí architektonickou část projektové dokumentace zpracovávat jen autorizovaný architekt. Podle názoru žalovaného toto ustanovení podle čl. II bodu 4 zákona č. 350/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, a některé související zákony, nemůže být součástí územního plánu, stejně jako část odůvodnění územního plánu v oddíle II.) 1.6, kde se pro lokalitu Z5 konstatuje, že „[r]ealizace je dále podmíněna podchycením drenáže vně řešeného území a svedením vod do nejbližšího recipientu, tj. do K. potoka“, neboť podle § 43 odst. 3 stavebního zákona nesmí územní plán obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územnímu rozhodnutí a stavební úřad tuto podmínku podle uvedeného čl. II, bodu 4 stavebního zákona nepoužil. Uvedené není součástí regulativů plochy Z5.
17. Žalovaný dále k problematice oplocení uvedl, že podle části územního plánu „Zastavěné území a zastavitelné plochy“ není oplocování pozemků nepřípustné, nýbrž je tak označeno až v části „Nezastavěné území“, kde se řeší plochy veřejné zeleně, vodní plochy, zemědělské plochy atd. K tomu žalovaný doplnil, že v obci jsou pozemky s jednotlivými objekty podél komunikace oplocené, a to velmi různorodými způsoby, od jednoduchého oplocení z pletiva přes ploty ze svařovaných výlisků po plně zděné oplocení do výše kolem 2 m (toto oplocení bylo povoleno stavebním povolením z roku 2005, následně kolaudováno).
18. Žalovaný na základě uvedených důvodů uzavřel, že neshledal důvod, proč vést územní a stavební řízení, neboť stavba splňovala požadavky § 96 odst. 1 a dále § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona.
19. V replice ze dne 24. 11. 2017 žalobce zopakoval některá svá žalobní tvrzení a vyjádřil nesouhlas s argumenty žalovaného, které pokládá za nedostatečné, zavádějící či dokonce nepravdivé. Nepravdivé je dle žalobce například tvrzení žalovaného, že použité materiály budou přírodní a tradiční, neboť sádrovláknité desky Fermacell či dřevotříska představují opak přírodních a tradičních materiálů. Žalovaný mimo to zcela pominul otázku tektoniky staveb – tedy umělecké ztvárnění nosných a výplňových částí stavby, která má odpovídat stávajícím objektům. Stavba tedy vůbec nerespektuje podmínky stanovené územním plánem k ochraně jedinečného krajinného rázu přírodního parku.

20. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s argumentací žalovaného, že požadavek na zpracování architektonické části projektové dokumentace autorizovaným architektem je ve smyslu § 43 odst. 3 stavebního zákona podrobností, která svou povahou náleží regulačnímu plánu či územnímu rozhodnutí, a není k němu tedy možné přihlížet. Stavební zákon v ustanovení § 43 odst. 1 předpokládá zakotvení základní koncepce ochrany hodnot v území včetně krajinného a architektonického rázu, a tudíž dle žalobce požadavek na zpracování architektonické části projektové dokumentace autorizovaným architektem nepřesahuje míru regulace přípustnou v územním plánu.
21. K otázce oplocení žalobce dodal, že z vyjádření žalovaného se zdá, že oplocení není v místě nijak regulováno, avšak dle žalobce musí oplocení stejně jako stavba samotná splňovat požadavky územního plánu pro danou oblast, tedy svým charakterem, použitými materiály i tektonikou odpovídat výstavbě v dané oblasti. Betonový plot z prefabrikátů o výšce 160 cm směrem ke komunikaci a ve zbytku plot z pogumovaného pletiva na ocelových sloupcích o stejné výši však dle žalobce neodpovídá venkovskému charakteru oblasti ani není z přírodních materiálů.
22. Na závěr žalobce podotkl, že se žalovaný ve svém vyjádření nijak nevypořádal s ostatními argumenty žalobce v podané žalobě.
23. Odbor životního prostředí Magistrátu města M. B. ve vyjádření ze dne 4. 12. 2018 uvedl, že v čl. 1 Nařízení je uvedeno, že: „*[p]osláním přírodního parku je zachovat ráz krajiny s významnými přírodními a estetickými hodnotami, zejména lesními porosty, dřevinami rostoucími mimo les, soustavami vodních ploch, s charakteristickou skladbou zemědělských kultur při umožnění turistického využití a rekreace i únosné urbanizace pro stabilizaci života a hospodaření v dotčených obcích, dosažení obnovy dnes narušených ekosystémů.*“. Podle osoby zúčastněné na řízení tudíž není výstavba nových domů v rozporu s posláním přírodního parku Č. Lokalita Z5 je pak dle osoby obhospodařována průmyslovým zemědělstvím, a tudíž zde není žádný biotop zvláště chráněných rostlin a živočichů. Stavba dle osoby zúčastněné na řízení nenaruší charakter žádného ekosystému ani charakter území, neboť se zde nacházejí i jiné objekty, které lze těžko označit za historicky, kulturně či esteticky hodnotné. Ke svému vyjádření osoba zúčastněná na řízení dodala, že územní plán obce Č. stanovuje plošné a prostorové uspořádání, a proto se podle § 12 odst. 4 zákona o ochraně přírody neposuzoval krajinný ráz a vyjádření bylo bez připomínek.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

24. Dne 6. 4. 2017 byla žalovanému podána žádost o územní souhlas s umístěním stavby rodinného domu P., Č. na pozemku parc. X v katastrálním území P. spojená s ohlášením této stavby.
25. Společným územním souhlasem a souhlasem s provedením stavby ze dne 23. 5. 2017, č. j. MUDB/1382/17/brz, žalovaný souhlasil s ohlášeným stavebním záměrem rodinného domu P., Č. na pozemku parc. č. X v katastrálním území P. Záměr obsahuje jednopodlažní rodinný dům se sedlovou střechou (38°) o zastavěné ploše 90 m² s výškou 6,125 m, který má být umístěn 20 m od silnice a přibližně 30 m od hranice s pozemkem parc. č. X v k. ú. P., kryté stání pro automobily se sedlovou střechou (38°) o zastavěné ploše 36 m², které má být umístěno 8 m od domu směrem k silnici, splaškovou jímku o obsahu 10 m³, zasakovací jímku na dešťovou vodu umístěnou 2 m od severovýchodní strany domu a oplocení sestávající z betonového prefabrikovaného plotu o výšce 160 cm směrem k silnici a pogumovaného pletiva na ocelových sloupcích o výšce 160 cm z ostatních stran.

26. Dne 20. 7. 2017 byla žalovanému podána žádost žalobce o nahlédnutí do spisu, který se týká předmětné stavby, přičemž žalobce vytkl žalovanému, že nebyl o tomto stavebním záměru informován, ačkoliv každoročně žádá o informování o stavebních záměrech na území přírodního parku Č. (naposledy 5. 4. 2017).

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

27. Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody „[o]bčanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen "občanské sdružení"), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.
28. Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody „[o]bčanské sdružení je oprávněno za podmíněk a v případech podle odstavce 2 účastnit se řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“.
29. Podle § 96 odst. 1 stavebního zákona „[m]ísto územního rozhodnutí stavební úřad vydá územní souhlas, pokud je záměr v zastavěném území nebo v zastavitelné ploše, poměry v území se podstatně nemění a záměr nevyžaduje nové nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Územní souhlas nelze vydat v případech záměrů posuzovaných ve zjišťovacím řízení, nebo pro které bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí“.
30. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal označený zásah žalovaného v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (viz § 87 odst. 1 s. ř. s.).
31. Soud v předmětné věci považuje za stěžejní námitku žalobce, že bylo zasaženo do jeho procesních práv tím, že nebyl o žádosti o vydání souhlasu informován, ačkoliv jako spolek hájící zájmy ochrany přírody a krajiny v dané oblasti podal ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody žádost, aby byl informován o všech jednáních týkajících se zásahů do přírodních, krajinných či historických hodnot v katastrálním území P., D. a R., zvláště těch, které šířeji souvisí s přírodním parkem Č. a areálem D. zámku, čímž mu byla upřena možnost se rozhodování účastnit a hájit v něm svá práva a oprávněné zájmy, především právo na ochranu životního prostředí a krajinného rázu.
32. Jak zdejší soud konstatoval v rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 46 A 36/2016-121: „[n]ení pochyb o tom, že žalobce je občanským sdružením (spolkem), které je oprávněno požadovat od žalovaného informace o zamýšlených zásazích, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, přičemž z dikce § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny hovořící nejen o zahajovaných správních řízeních, ale i o „zásazích“ je patrné, že informační povinnost žalovaného dopadá i na případy žádostí o vydání různých souhlasů podle stavebního zákona, které samy o sobě nejsou správním rozhodnutím vydávaným ve správním řízení, ale úkony podle části čtvrté správního řádu (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 9. 2012, č.

j. 2 As 86/2010-76, č. 2725/2013 Sb. NSS). Z ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny umožňujícího se na základě oznámení učiněného ve lhůtě 8 dnů účastnit správního řízení pak je v návaznosti na § 70 odst. 2 téhož zákona podle soudu nutné dovodit, že toto oprávnění zahrnuje i možnost v takové lhůtě uplatnit argumenty na podporu ochrany přírody či krajiny nebo možnost učinit úkon, jehož důsledkem je, že zjednodušující postup směřující k vydání souhlasu bude „překlopen“ do plnohodnotného správního řízení, v němž bude moci žalobce vystupovat jako účastník řízení. V opačném případě by totiž informační povinnost o zamýšlených zásazích (vedle informování o zahájených řízeních) neměla pro environmentální spolky žádný význam, protože by nebylo garantováno právo spolku přímo se účastnit takového postupu, v němž může být ochrana přírody či krajiny dotčena. Pokud by přitom žalobce uplatnil argumenty odpovídající aktuálním žalobním bodům ve vztahu k žádosti osoby zúčastněné na řízení, bylo by patrné, že záměrem by mohla být dotčena práva obyvatel obce sdružených v žalobci na ochranu příznivého životního prostředí, což by mělo žalovaného vést (s výjimkou zjevné nedůvodnosti takových argumentů) k vydání usnesení podle § 96 odst. 5 věty první stavebního zákona o tom, že žádost bude projednána v územním řízení.“

33. Přestože ve správním spise žádná žádost o informace založena není, žalobce k žalobě přiložil dopis ze dne 5. 4. 2017, který byl dle kopie podacího lístku podán poskytovateli poštovních služeb dne 6. 4. 2017, jímž žalovaného požádal podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody, aby byl předem informován o všech jednáních týkajících se zásahů do přírodních, krajinných a historických hodnot v katastrálním území P., D. a R., zvláště souvisí-li s přírodním parkem Č. a areálem D. zámku. Žalovaný doručení této žádosti nezpochybňuje. Tato žádost žalobce byla ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody místně specifikována výčtem katastrálních území i uvedením oblasti přírodního parku Č. a areálu D. zámku, jakož i věcně vymezena hodnotami, jejichž ochranu hodlá spolek bránit, a tudíž soud neshledal žádost žalobce vadnou či neurčitou. Žádost byla zaslána žalovanému v den podání žádosti o územní souhlas s umístěním stavby rodinného domu P., Č. na pozemku parc. č. X v katastrálním území P. a byla spojena s ohlášením této stavby, a tudíž bylo povinností žalovaného podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody žalobce neprodleně informovat o žádosti stavebníků a umožnit mu ve lhůtě osmi dnů uplatnit žádost o účast v územním řízení, které by žalovaný, jak soud výše uvedl, zahájil usnesením podle § 96 odst. 5 stavebního zákona. Soud v této souvislosti doplňuje, že podle názoru Nejvyššího správního soudu není pro povinnost žalovaného informovat spolek rozhodné, zda byl správní orgán požádán o informování spolku před podáním žádosti stavebníka (viz rozsudek ze dne 16. 11. 2011, č. j. 6 As 19/2011 - 10).
34. Soud na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že žalovaný vydáním společného územního souhlasu a souhlasu s provedením stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X v katastrálním území P. upřel žalobci možnost hájit zájmy ochrany přírody a krajiny v územním řízení, neboť jej v rozporu s § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody navzdory žádosti žalobce neinformoval o žádosti stavebníků o vydání územního souhlasu a souhlasu s provedením stavby a neumožnil mu oznámit, že se hodlá řízení zúčastnit. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto výrokem pod bodem I podle § 87 odst. 2 s. ř. s. konstatoval nezákonnost zásahu spočívajícího ve vydání společného územního souhlasu a souhlasu s provedením stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X v katastrálním území P.
35. Pokud jde o námitku žalobce, aby současně s postupem žalovaného přezkoumal vyjádření Odboru životního prostředí Magistrátu města M. B. (dále jen „Magistrát“) ze dne 30. 3.

2016, č.j. ŽP-3362-147362016, soud uvádí, že pro prohlášení vyjádření za nezákonný zásah musí být splněna podmínka přímého zásahu do práv žalobce. V předmětné věci bylo vyjádření Magistrátu pouze jedním z podkladů společného územního souhlasu a souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru, a tudíž nebylo způsobilé samo o sobě přímo zasáhnout do práv spolku chránícího přírodu a krajinu, nýbrž pouze prostřednictvím tohoto souhlasu, kterým se soud zabýval výše. Dalšími námitkami žalobce se soud pro nadbytečnost nezabýval.

36. Soud přiznal podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Ty jsou tvořeny odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 2 142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 14 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Nezhyby, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. 1. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu